

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1100. Usque Ad Annum 1143

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90117999

§. 30. Dux Aquitanioe Guilielmus convertitur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66385](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66385)

renti suo successerat. Is primo Innocentii partes secutus, deinde Episcopi Inculismensis artibus schismate se involvi passus est. Cum aliquando Monachis S. Joannis de Angelis, ipsa die qua S. Joannis annis officium celebrabant, insultasset, & oblationes rapuisset, in Capitulo deinde Fratribus omnibus presentibus satisfecit. Tum iisdem & Baronibus suis spectantibus, ad Ecclesiam nudis pedibus, virgas manu tenens, processit, ante Altare in pavimento prostratus culpam dixit, atque ut damnum resarciret, monasterio pinguem Donationem scripsit, cujus Diploma anno millesimo centesimo trigesimo primo, sedente Anacleto Pontifice, datum est. Hoc igitur Principe consentiente, Gerardus, Episcopatu Inculismensi non dimisso, Archiepiscopatum Burdegalensem invaserat; verum pecunia, quam in clientes sparsit, destitutum, veritate paulatim elucescente, Proceres deserere ceperunt. Quare in illis locis, in quibus se ab adversariorum, vi securum existimabat, commorans, Conventus publicos, ut poterat, fugiebat.

§. XXX.

Guilielmus Dux Aquitanicæ convertitur.

Inter hæc per viros spectatæ auctoritatis,
Hist. Eccles. Tom. XVI. B b b tis,

Sæcul. XII.
 A. C. 1135.
 Boll. 10.
 Febr. com. 4.
 p. 438.

Sæcul. XII.

A.C. 1135.

n. 37.

tis, qui ad eum securius audebant accedere, Duci Aquitaniæ significatur, quod Abbas Clarævallis & Episcopus Carnotensis, aliique Episcopi & Religiosi viri colloquium ejus expeterent, ut cum ipso de tanto malo removendo & pacæ Ecclesiæ tractarent. Persuasumque est illi, ne tantorum virorum devitaret colloquium, quia posset fieri, ut communicato cum eis consilio, facile esset, quod antea creditum fuisset impossibile. Itaque in Partiniaco hinc inde conveniunt, atque de unitate Ecclesiæ, & Schismatis terribili malo, quod omnes Boni abominarentur, adeo diserte tractatum, ut Dux ex parte sano usus consilio, responderet, se in obedientiam Innocentii Papæ posse dare consensum, sed in restitutionem Episcoporum, quos sedibus suis expulisset, nulla ratione induci, quoniam implacabiliter se offendissent, & jurasset, se iis pacem nunquam daturum, vel ab offerentibus accepturum. Diu per Interitios protractus est sermo; dumque verbis vicissim se occupant, Vir Dei efficaciora arma corripens ad Altare Sanctum Sacrificium oblaturus accedit. Intra verunt Ecclesiam, quibus licebat Divini interesse mysteriis, scilicet Catholici, Dux vero Aquitaniæ, utpote alterius communionis & schismaticus, præ foribus permansit.

Per-

Sæcul. XII.

A.C. 1135.

n. 38.

Peracta igitur consecratione, & Pace
 populo data, Bernardus motu plus quam
 humano impulsus, Corpus Domini no-
 stri super patenam ponit & secum tollit,
 atque ignea facie & flammeis oculis non
 supplicans, sed minax foras egressus Du-
 cem verbis terribilibus aggreditur. *Ro-
 gavimus te, inquit, & sprevisisti nos. Ecce
 ad te procedit Filius Virginis, qui est ca-
 put & Dominus Ecclesiæ, quam tu perse-
 queris. Adest Judex tuus, in cujus nomi-
 ne omne genu curvatur cælestium, terre-
 strium & infernorum, adest Judex tuus, in
 cujus manus aliquando anima tua deve-
 niet. Numquid & ipsum spernes? num-
 quid & ipsum sicut servos ejus contemnes?*
 Lacrymabantur universi, qui aderant,
 orationi intenti præstolabantur exitum
 rei, & omnium suspensa expectatio Di-
 vinum eventum sperabat. Videns Dux
 Abbatem in spiritu vehementi proceden-
 tem, & Sacratissimum Domini corpus
 in manibus ferentem, expavit & dirigit,
 membrisque dissolutis quasi amens solo
 provolutus est. Elevatus a militibus
 rursus in faciem ruit. Nemini loqueba-
 tur, neminem intuebatur, saliva in bar-
 bam defluente profundos efflabat gemi-
 tus, & epilepticus videbatur.

Tum Vir Dei Bernardus ad eum pro-
 pius accedit, & pede pulsans acclivem
 surgere jubet, stare supra pedes & Dei au-
 dire

B b b 2

Sæcul. XII. dire sententiam. *Præsens est, inquit, P.*
A.C. 1135. *Etaviensis Episcopus, quem ab Ecclesia sua*
expulisti. Vade, eique reconciliare, in
osculo sancto pacis fœdera cum eo jungite,
& ipsum ad Sedem suam reducito. In
universo principatu tuo divisos & discor-
des ad caritatis unitatem revoca. Subdi-
re Innocentio Papæ, & sicut ei omnis obe-
dit Ecclesia, tu quoque electo a Deo Ponti-
fici summo obtempera. Audiens hæc Dux
 non audebat respondere, sed statim oc-
 currit, in pacis osculo recepit Episcopum,
 & eadem qua eum expulerat manu, tota
 civitate exultante, ad propriam Sedem
 reduxit. Tum Abbas cum Duce famili-
 rius & suavius loquens, paterno affectu
 monuit, ne in tam impios & temerarios
 ausus deinceps rueret, ne Dei patientiam
 tantis irritaret flagitiis, & pacem in vitam
 in nulla re violaret.

639.

Gerardus
assurgitur.

Pace itaque Ecclesiæ in tota Aquita-
 nia reddita, solus Gerardus in schismate
 perseverabat. Sed non multo post, ad-
 veniente Dei ira, miserandum in modum
 domi suæ extinctus est sine Confessione
 & Viatico, toto corpore horrendum ex-
 tumescente. Ejus nepotes inventum
 avunculi cadaver enormiter turgidum
 in quadam Basilica humarunt, quod de-
 inde a Geofrido Carnotensi Episcopo Se-
 dis Apostolicæ legato extractum, alioque
 projectum est. Nepotes quoque ejus ab
 Eccle-

Ecclesia Pictaviensi eliminati sunt, & Sæcul. XII.
 omnis illa progenies inanes querelas ad A. C. 1135.
 exterarum regiones detulit.

Ceterum in hoc itinere Geofridus *Bern. IV.*
 Episcopus Carnotensis sapius singulare *Confid. 6. 5.*
 specimen dedit, nec tunc modo, sed to. *n. 14.*
 susceptæ Legationis suæ tempore,
 quod ad plures annos extensum, quan-
 tum ab avaritia alieno animo esset. Sem-
 per suis sustentabatur sumptibus; cum-
 que aliquando aliquis Presbyter turdum
 obtulisset, noluit accipere, nisi dato pre-
 tio, quod ille Presbyter invitus & erube-
 scens accepit. Geofrido, aliquamdiu in
 quadam urbe commoranti, Matrona, il-
 lius Regionis Domina, mantile & discos
 aliquot, ligneos quidem sed eleganter
 elaboratos, devoto mentis affectu dono
 dedit. Episcopus, orbes oblatos intuitus,
 artem laudavit, sed permoveri non
 potuit, ut acciperet.

§. XXXI.

Sermones S. Bernardi in Cantica.

Sanctus Bernardus Claramvallem lætissi-
 mus revertitur, & aliquantulum
 otium nactus aliis se negotiis occupat, *p. 40.*
 nam secedens in casulam pisatiis* tor- ** Erbsstaus*
 quibus circumtextam solus meditationi- *den.*
 bus Divinis vacat. Nihil vero prius sibi
 tractandum existimavit, quam de Canti-
 co Canticorum, quod totum amores cœ-

B b b 3 lestes